

EXPOSICIÓ TEMPORAL
Del 2 de juny al 30 de setembre de 2018

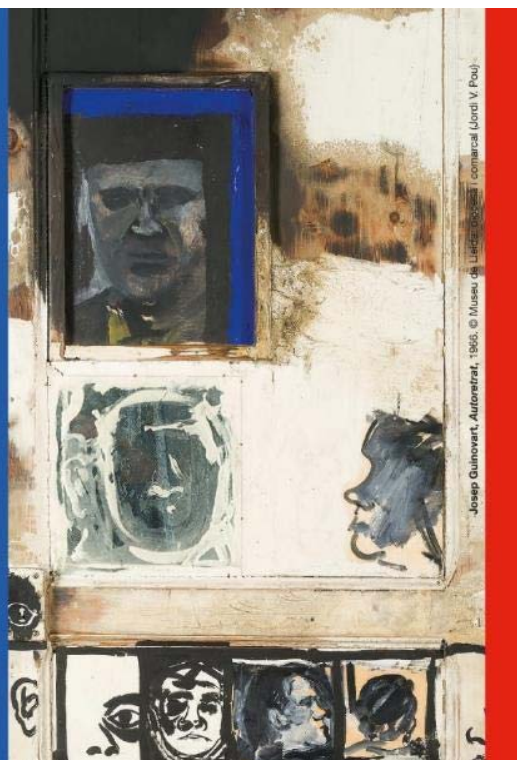
GUINOVART

referents vitals

md'A Museu d'Art
de Girona

GU'NO VART
10è Aniversari de la seva mort

Dossier de premsa

Girona, 2 de juny de 2018

Guinovart. Referents vitals

En el marc de l'Any Guinovart

Del 02/06/2018 al 30/09/2018

Inauguració: Dissabte 2 de juny de 2018

Lloc: Museu d'Art de Girona

Hora: 12 h

EL MUSEU D'ART PRESENTA L'EXPOSICIÓ TEMPORAL GUINOVART. REFERENTS VITALS, EN EL MARC DE LA COMMEMORACIÓ DE L'ANY GUINOVART

Un itinerari per l'obra de Guinovart a partir dels seus principals referents
artístics: Nonell, Mir, Picasso, Miró o Dalí

- El Museu d'Art de Girona presenta l'exposició **Guinovart. Referents vitals**, i se suma a l'Any Guinovart, que commemora el desè aniversari de la mort de l'artista
- Un total de 31 obres de l'artista, des de la dècada de 1940 fins les darreres dels anys 2000, dialoguen amb obres de Mir, Nonell, Gimeno, Dalí, Picasso i Miró, entre d'altres.
- L'exposició, que es podrà visitar fins el 30 de setembre, posa en relleu els artistes i els moviments plàstics —com el modernisme—, que més van influir a Guinovart, però també la tradició, l'ofici i els paisatges viscuts que van deixar pòsit en la seva obra.

md'A Museu d'Art
de Girona

GU'NO VART
10è Aniversari de la seva mort

Josep Guinovart (1927-2007), un dels màxims exponents de l'avantguarda plàstica catalana i espanyola de la segona meitat del segle XX, encarna com pocs la figura de l'artista en mutació constant.

Guinovart ve de l'ofici de pintor. El seu pare era daurador i els seus oncles pintors de parets. Va créixer entre pintures, colors, pinzells i taulons. Aquests van ser els primers referents d'un jove artista. Però al llarg de tota la seva trajectòria, Guinovart va anar sumant altres referents amb els que va estar dialogant de manera intermitent durant tota la seva vida i sense els quals no s'explicaria l'exuberància i frondositat de la seva producció.

L'exposició del Museu d'Art de Girona, comissariada per Maria Guinovart i amb la col·laboració de la Fundació Espai Guinovart d'Agramunt, aprofundeix en aquests referents que han esdevingut vitals en l'obra de Guinovart i proposa un diàleg visual i conceptual entre les obres de l'artista i algunes obres, seleccionades, dels seus referents més directes: Mir, Nonell, Gimeno, Palència però també i sobretot, Picasso, Dalí i Miró. Grans referents de l'artista als que cal sumar, com a segell propi, un referent constant: l'entorn, els ocres dels paisatges de blat i pedra seca d'Agramunt i els blaus del mar de Castelldefels. Obres de Muixart, Tapies, Aleu, Mercader, Cuixart, Tharrats, Nonell, Mir, Gimeno, Palència, Dalí, Picasso i Miró acompanyen les obres, pintures i escultures, de Guinovart a més de documentació – retalls de premsa, publicacions, obra gràfica, fotografies ...- en una proposta expositiva que desenvolupa un itinerari singular per l'amplia trajectòria de l'artista.

Referents vitals

La descoberta de l'art romànic, i especialment les pintures dels absis de les esglésies de la Vall de Boí, van marcar les seves primeres obres. Guinovart va formar part de l'efímer Grup Taüll (1955), juntament amb Marc Aleu, Modest Cuixart, Jordi Mercadé, Jaume Muixart, Joan Josep Tharrats i Antoni Tàpies. Llavors tots ells eren joves artistes que desitjaven la transformació de l'art a Catalunya i que acabarien, cadascun evolucionant amb el seu estil propi, conformant l'avantguarda de l'art català de mitjans del segle XX.

Abans però, Guinovart havia mirat i s'havia imbuït de les gitanes de Nonell, dels paisatges de Gimeno o de Joaquim Mir i de les obres de Benjamin Palència. Aquests artistes serien els primers fonaments de la seva pintura: dels seus primers quadres a l'oli, paisatges de Castelldefels o d'Agramunt, però també d'obres posteriors, plenament abstractes, en les que destil·la l'essència de tots ells.

Grans referents de Guinovart seran Picasso i també Miró i Dalí amb els que va mantenir relació més directe. Guinovart, en la seva constant mutació, també experimentarà amb les iconografies surrealistes o s'inspirarà en els paisatges més dalinians com el cap de Creus, fent-ne lectures i propostes pròpies. També beurà de les aparents simplicitats compositives de l'obra de Miró o experimentarà amb les formes cubistes de Picasso. De tots ells i sobretot de les seves obres, Guinovart en farà una reflexió i hi establirà diàlegs molt particulars en el seu procés constant i inacabable d'experimentació artística, gairebé com a homenatges.

Finalment, l'exposició condueix als referents més propis, més intrínsecament lligats a la vida de l'artista i on es reconeix a ell mateix: l'ofici de pintor, tant present en l'obra *Brotxa Bandera* (1970), i els seus entorns més immediat, Castelldefels i Agramunt.

En l'exposició hi és present el Guinovart dels inicis i el de les últimes etapes: el Guinovart realista, expressionista, magicista, matèric, informalista, abstracte...; però sobretot evidència la recerca inacabable i l'experimentació constants amb tècniques, suports i materials i el diàleg permanent amb la tradició i amb les fons que més directament els van marcar.

L'exposició es tanca amb la projecció de la cantata homenatge que li va dedicar Carlos Santos "Gui-no-var" (2007) interpretada per la Coral d'Avui. Una aclucada d'ull als artistes que en han trobat en Guinovart i la seva obra un referent, també, d'inspiració i nova tradició.

Tal i com descriu Raül Garrigasait en el text de presentació de l'exposició (*Tradició*, 2018): *Els pintors tenen un avantatge sobre els escriptors: per a ells, la sensualitat no és l'objectiu hipotètic de l'art sinó la seva premissa. Des de bon començament operen amb els porus plens de realitat, amb la saviesa antiga de l'home total, màgia i matèria i paraula foses. Crear tradició, per a ells, és fregar-se amb els llocs i els universos dels altres artistes fins a encendre'ls i veure'ls fulgurar.*

Activitats paral·leles a l'exposició

JOSEP MARIA FONALLERAS "LLEGEIX" GUINOVART. CONFERÈNCIA

Dijous 14 de juny, a les 18 h

Josep Maria Fonalleras llegirà "Autorretrat" (1966), en un joc entre la pintura com a escriptura i la lectura com un acte d'interpretació interartística. En el marc del cicle "Arts i Lletres. Visions de Josep Guinovart", organitzat per la Institució de les Lletres Catalanes, en col·laboració amb l'Espai Guinovart.

DESCOBRIM GUINOVART EN FAMÍLIA

Dissabte 16 de juny, a les 11:00 h

Una visita guiada a l'exposició temporal i taller, especialment pensada per al públic familiar. Una aproximació a l'obra de l'artista i als seus referents pintors de manera experiencial per construir una peça amb materials similars als que utilitzava l'artista en el seu procés de creació.

VERMUTS D'ART: VISITA GUIADA A CÀRREC DE MARIA GUINOVART, COMISSÀRIA DE L'EXPOSICIÓ I FILLA DE L'ARTISTA

Dissabte 7 de juliol, a les 11:30 h

Una visita comentada a l'exposició que ens permetrà apropar-nos a la figura, a l'obra i als referents artístics de Josep Guinovart, pintor, dibuixant i gravador català, considerat un dels màxims representants de l'informalisme.

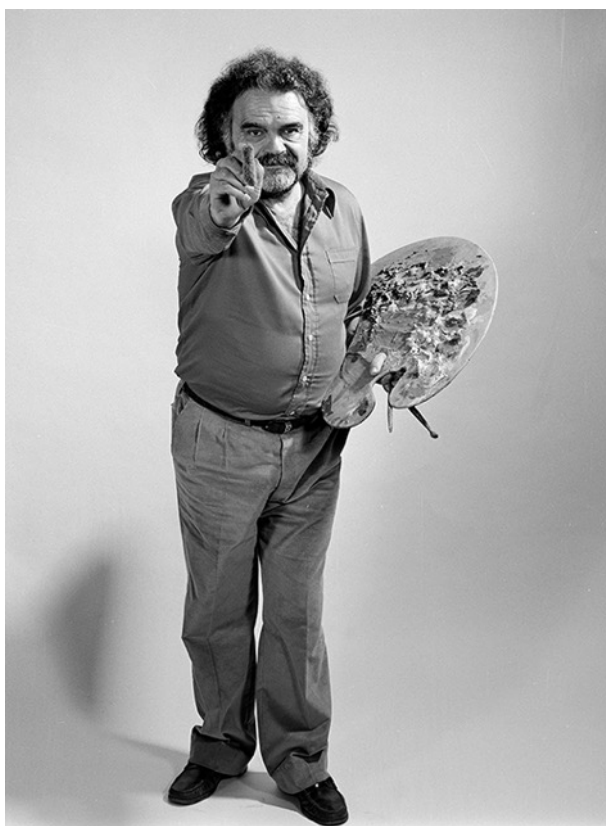
Any Guinovart

Enguany s'esdevé el desè aniversari de la mort de Josep Guinovart. Impulsat des de la Fundació Guinovart i amb la suma de diverses institucions s'ha impulsat la commemoració de l'Any Guinovart: un seguit de programacions que es proposen com a objectiu revisar, conèixer o descobrir alguna de les múltiples cares del prolífic artista.

Al llarg de l'Any Guinovart es tenen previstes prop de 20 exposicions, de dimensions i temàtiques ben diverses, sobre l'artista i la seva rica i variada obra i trajectòria, la majoria comissariades per Maria Guinovart, filla d l'artista. La commemoració, que és va inici a finals de 2017 és clourà una àmplia retrospectiva que li dedicarà la Fundació Vila Casas a l'Espai Volart, de gener a maig de 2019.

<http://www.espaiguinovart.cat/descarregues/Programacio-any-Guinovart.pdf>

<http://www.espaiguinovart.cat/10-aniversari.php>

Martí Gassul. Guinovart (1980)

TEXTOS DE SALA

Introducció

En un lloc força llunyà de la meva memòria, en el racó de l'adolescència, el de la salvatgia i les descobertes que marquen per sempre, hi ha ben fixada una tela de Guinovart, envoltada de llum estiuenca i una estesa groga i onejant de camps de blat. Si penso en les coses que m'han apassionat després, no dubto que alguna virtut fecunda d'aquella obra em va quedar gravada a dins. Els impactes sensorials no s'ofereixen fàcilment al llenguatge, però si hagués de recórrer a una paraula abstracta, encara que fos equívoca, diria que allà vaig començar a fer-me una tradició.

Hi ha un malentès que pesa com una llosa damunt aquesta paraula. Hi ha qui es pensa que la tradició és un mirall que et paralitza o una pila d'andròmines que et cauen a sobre. Des que els cavalls van cedir el pas al vapor, la gent té l'ànsia de donar l'esquena al passat. Però el fet és que la tradició no és cap amuntegament de glòries pretèrites; és la manera parsimoniosa com ens anem proveint de referents germinals i ho anem omplint tot de sentit. Ho fem sense adonar-nos-en, gairebé sense voler, guiats per l'instint que ens arrossega cap a les coses valuoses com el nas estira la fura. La tradició és una immersió creativa que destarota la vida rutinària —un altre nom de la ceguesa— i eixampla els límits del nostre tros de món.

Els pintors tenen un avantatge sobre els escriptors: per a ells, la sensualitat no és l'objectiu hipotètic de l'art sinó la seva premissa. Des de bon començament operen amb els porus plens de realitat, amb la saviesa antiga de l'home total, màgia i matèria i paraula foses. Crear tradició, per a ells, és fregar-se amb els llocs i els universos dels altres artistes fins a encendre'ls i veure'ls fulgar.

Guinovart va fer-ne una foguera majestuosa. L'espiga de blat eterna, llavors i pètals de rosella dibuixant un rostre, fondària històrica de la pagesia. La rigidesa romànica, carregada d'una humanitat que se sap petita i se serveix de l'esquematisme per elevar-se. La barroca multiplicació de signes obscurs. Les ondulacions orgàniques de la naturalesa i la mà dels artesans, tot unificat en l'obra de Gaudí. Les cares aspres de Gimeno, pobresa dura, vida amassada. La vibració cromàtica dels paisatges de Mir. La lleugeresa onírica i tràgica del folklore, apresada de Chagall. El traç net que només es troba en Miró, innocència treballada, dansa d'astres acostada a la terra. Amb aquest gruix de mirades Guinovart es va crear una tradició; la va oferir perquè ens hi emmirallem i ens hi freguem.

Hi ha alguna cosa d'això en aquell record d'adolescència. El meu pare m'havia parlat d'un centre d'art contemporani que havien obert a prop de casa, a Agramunt; hi vam anar, i d'aquella visita en recordaré sempre la palla quieta, generosa de veritat, damunt les teles, els rostolls que eren iguals als que m'havien esgarrinxat els turmells quan corria pels camps de petit, però més reveladors, més plens de vidència. El terròs s'havia ficat dins un quadre per poder-se desplegar millor davant meu. Allà Guinovart va ser el meu iniciador.

Raül Garrigasait. La tradició conquerida ens obre els ulls: fa que existim més (2018)

Josep Guinovart

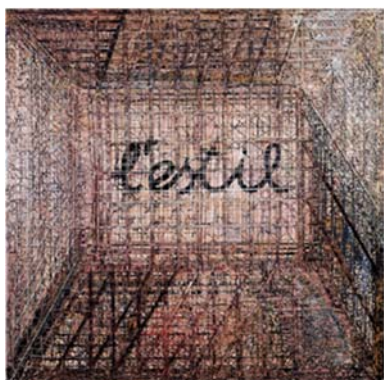
Autorretrat, 1966.

255 x 65 cm

Tècnica mixta sobre fusta.

Col·lecció de la Generalitat de Catalunya.

Museu de Lleida

Josep Guinovart

L'estil, 2004

122 x 122 cm. Tècnica mixta sobre fusta

Col·lecció Privada

JOSEP GUINOVART

-principals dades biogràfiques -

1927 Neix a Barcelona el dia 20 de març.

1944-46 Estudia a l'Escola d'Arts i Oficis, Llotja, de Barcelona (classes nocturnes).

1946 Obté una beca del Foment de les Arts Decoratives (FAD) per assistir a un curs de dibuix al natural (figura humana).

1947 Classes de dibuix al FAD.

1948 Inaugura la seva primera exposició individual: Galeria Syra, Barcelona.

1951 Es dedica de ple a la pintura.

Realitza els seus primers aiguaforts: *Homenaje a García Lorca* de l'Editorial Cobalto, Barcelona.

1952 Obté una beca de l'Estat francès per anar a estudiar a París.

1953 Estada de nou mesos a París. Visita Bèlgica, Holanda i Alemanya.

1962 Il·lustra el llibre *Poesies*, de Salvat Papasseit, de l'Editorial Ariel, Barcelona.

1966 Obté el premi especial d'ADI/FAD per *Estudi de la forma*, Barcelona.

1971 Cesáreo Rodríguez-Aguilera publica el llibre *Guinovart*, de la col·lecció Monografies d'Artistes Espanyols, Ministeri d'Educació i Ciència, Madrid.

1978 Fa donació al Museu d'Art Modern de Barcelona d'un conjunt de més de cent escultures de fusta policromada, denominat *Contorn-Entorn*, presentat a la Galeria Maeght de Barcelona l'any anterior.

1980 Exposició a les sales de la Biblioteca Nacional de Madrid, organitzada pel Ministeri de Cultura, Direcció General de Belles Arts, Arxiu i Biblioteques.

1981 Obté el Premi Ciutat de Barcelona d'Arts Plàstiques.

José Corredor-Matheos publica el llibre *Guinovart, el arte en libertad*, d'Edicions Polígrafa, Barcelona.

1982 Escenografia, a la manera de fris corregut, en homenatge al *Guernica*, a la galeria novaïorquesa The Exhibition Space, al Soho.

És seleccionat com un dels representants espanyols a la XL Biennal de Venècia, on ocupa el saló central del pavelló espanyol amb *Entorn*.

Obté el Premi Nacional d'Arts Plàstiques, Madrid.

1983 La Generalitat de Catalunya li concedeix la Creu de Sant Jordi.

1984 És nomenat per l'Estat francès Cavaller de l'Ordre de les Arts i les Lletres.

1987 Rep el Premi de la Fundació CEOE, Madrid.

1989 Exposició antològica *Guinovart, itinerari 1948-1988*. L'Hospitalet de Llobregat-Esslingen am Neckar-Bochum-Hamburg-Lleida-Girona-Tarragona (de novembre de 1989 a febrer de 1991).

1990 Obté el Premi Nacional d'Arts Plàstiques de la Generalitat de Catalunya.

1993 L'Estat francès li atorga la insígnia d'Oficial de l'Ordre de les Arts i les Lletres.

1994 S'inaugura a Agramunt l'Espai Guinovart, seu de la fundació que porta el seu nom.

1995 Obté el Premi ACCA (Associació Catalana de Crítics d'Art) a l'Espai Guinovart d'Agramunt.

2000 S'inaugura la *Torre de Ribes Roges - El mar de Guinovart* a Vilanova i la Geltrú.

Instal·lació de part de l'obra *Contorn-Entorn* procedent del Museu d'Art Modern de Barcelona, a la Rotonda del Poble Espanyol de Montjuïc. Barcelona.

2007 Mor a Barcelona el dia 12 de desembre.

ÀMBIT 1

Grup Taüll: una mirada cap al romànic

“Algunos de los representantes de la nueva generación catalana se reúnen un día en el Museo de Arte de Cataluña, junto a la pintura del ábside de san Clemente de Taüll, bajo cuya invocación deciden formar un grupo. Este grupo Taüll no llegaría a durar más que el tiempo de su permanencia física bajo aquella pintura románica y no ha dejado más testimonio que la fotografía que les hizo Catalá – Roca, y unos pocos comentarios (...) Lo que al parecer se trataba de destacar era la existencia de unos artistas que se consideraban con una obra ya significativa y cuya agrupación podía potenciar sus esfuerzos en favor del nuevo arte”

José Corredor – Matheos (p. 80 Guinovart el arte en libertad. Ediciones Polígrafa 1981)

Josep Guinovart
***La caça de l'òliba*, 1950**
Oli sobre tela
127 x 160 cm
Col. Rosana i Ramon Serrate

“Homes, dones, eines, cases i paisatges, sota la lluna, saturats de llum nocturna, molts reals de presència, irreals de color, ja servien de motiu al pintor per a una anàlisi de l'espai i de la connexió entre la forma regular i la irregular”.
Juan Eduardo Cirlot (Figura de Guinovart, Barcelona: Revista Europa, gener 1963)

Obres del grup

Marc Aleu
S/T, 1950
Oli sobre tela
92,5 x 74 cm
Museu de Valls

Joan-Josep Tharrats
Calze, 1958
Tècnica mixta sobre cartró
31 x 35 cm
Fundació Tharrats d'Art Gràfic, Pineda de Mar

Jaume Mercader
Figura, 1952
Oli sobre tela
100 x 81 cm
Col·lecció Jaume Mercadé

Jaume Muxart
Pessebre, 1951
Oli sobre tela
115 x 172 cm
Muxart. Espai d'Art i Creació Contemporanis (Martorell)

Antoni Tàpies
Composició X y frotatge, 1954
Acrílic i llapis litogràfic sobre paper d'estrassa.
Ajuntament de Girona. Col·lecció Rafael i María Teresa Santos Torruella.

Modest Cuixart
Carícia, 1953
Tècnica mixta sobre paper
50 x 36 cm
Col·lecció particular

ÀMBIT 2

Mir. Nonell. Gimeno. Palència. Primeres fonts

“En la penúria cultural del franquisme i la postguerra, l'art que es feia a Europa quedava lluny. Cal dir, però, que teníem una bona formació del que havíem conegut aquí a Barcelona: el romànic i, sobretot, les obres del Museu d'Art Modern; Nonell, Mir, Rauric, Gimeno, etc., i el Picasso de l'època blava. Aquest fet del viatge a París va suposar un canvi profund”.

Josep Guinovart (p. 26 Guinovart Obres del 1948 al 2002. Fundació Caixa Catalunya 2002)

Nonell

Isidre Nonell
Gitana, 1909
Carbó, aquarel·la sobre paper
41,5 x 31 cm
Museu de la Garrotxa. Olot

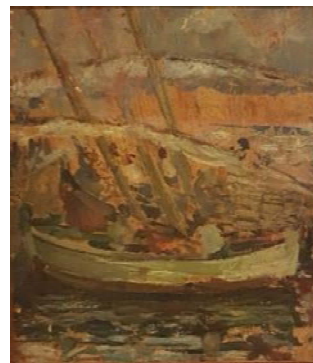

Josep Guinovart
La Gitana, 1954
Oli sobre fusta
105 x 75,5 cm
Col·lecció particular

Francesc Gimeno Arasa

Francesc Gimeno Arasa
Paisatge, 1858/1927
Oli sobre tela 33,5 x 21,5
Museu d'Art de Girona

Josep Guinovart
La ria de Palència, 1946
Oli sobre taula 32 x 37 cm
Col·lecció Museu Pintura Sant Pol

Joaquim Mir

Joaquim Mir
Paisatge, s/d
Aquarel·la sobre paper
17 x 25 cm
Museu d'Art de Girona.

Josep Guinovart
Joaquim Mir, 1981
Llapis carbó i acrílic sobre tela
146 x 114 cm
Col·lecció Bassat

Benjamín Palencia

Benjamín Palencia
Campesinos, 1957
Tinta sobre paper
41,5 x 60 cm
Col·lecció particular

Josep Guinovart
Figura, 1948
Oli sobre paper
49 x 42 cm
Col·lecció particular

ÀMBIT 3

Modernisme: la sensualitat de les formes

“... A més a més, Gaudí presenta aquests aspectes tan vinculats a la naturalesa i a l'orgànic, i aquesta racionalitat que alhora pot semblar tan irracional (...) També cal destacar en Gaudí la relació que mantenia amb els seus col·laboradors de tota mena d'oficis, gent que treballava el ferro, el guix, la ceràmica, i que van ser precursors de tantes coses que després s'han solidificat. Per Gaudí els oficis estaven vinculadíssims a la seva obra. Jo em sento un treballador de la pintura i de l'art, i m'agrada molt pensar en aquests artesans amb qui treballava Gaudí”.

Josep Guinovart (p. 35 Guinovart Obres del 1948 al 2002. Fundació Caixa Catalunya 2002) ”

Josep Guinovart
Homenatge a Jujol, 1999
Tècnica mixta sobre fusta
122 x 122 cm
Col·lecció particular

ÀMBIT 4

Dalí. Picasso. Miró. Els grans mestres

“Com deia d’Ors el que no és tradició és plagi. He estat molt vinculat a les coses primàries, a la tradició com a ferment de quelcom fonamental. La tradició entesa no com a repetició sinó, com a Picasso i Miró, en contra d’un concepte internacionalista de l’art. Per què Miró s’entén tan bé al Japó? Perquè ells estan molt vinculats a la tradició. També Gaudí. Tal com afirmava Dalí: tan sols el que és ultra local pot ser universal. Un pintor com Dalí ha estat totalment identificat amb un paisatge molt específic, el Cap de Creus i, encara més petit, amb Port Lligat.”

Josep Guinovart. (p. 25 Guinovart Obres del 1948 al 2002. Fundació Caixa Catalunya 2002)

Dalí

Autor desconegut. Guinovart amb Dalí a primer pla. El segon per l’esquerra és Josep Maria Subirachs, el primer per la dreta és Marc Aleu. S/D. Col·lecció particular.
Reproducció de la fotografia: Rafael Bosch

Salvador Dalí

Marina, 1819-19

Oli sobre tela

40 x 47 cm

Ajuntament de Girona. Col·lecció Rafael
i María Teresa Santos Torruella

Josep Guinovart

S/T, s/d

Tècnica mixta sobre tela

102 x 83 cm

Col·lecció particular

Josep Guinovart

S/T, 1991

Tècnica mixta sobre fusta

Col·lecció particular

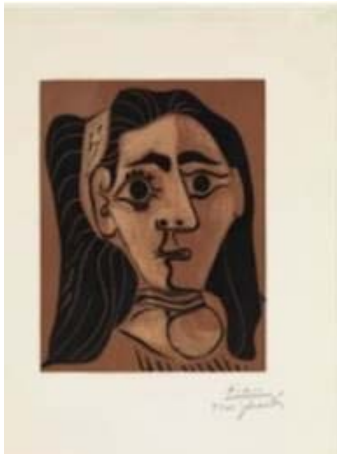
Josep Guinovart

S/T, 1991

Tècnica mixta sobre fusta

Col·lecció particular

Picasso

Pablo Picasso
Jacqueline amb cinta II, S/d
Gravat sobre linòleum
62,2 x 44,3 cm
Fundació Museu Picasso de Barcelona

Josep Guinovart
Cap I, 1954
Guaix sobre cartró
Col·lecció Fundació Privada Espai
Guinovart. Agramunt

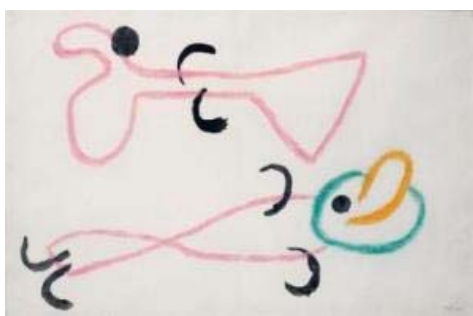

Josep Guinovart
L'enterrament del Guernika II, 1982-1986
Tècnica mixta sobre fusta
244 x 122 cm
Col·lecció Fundació Privada Josep
Guinovart

Miró

Autor desconegut. Inauguració de l'exposició a la Sala Palires de Palma de Mallorca. D'esquerra a dreta: M. Subías, Lluïsa Borràs, Joan Miró, Francesc Vicens, Pilar Juncosa (esposa de Joan Miró), María Antonia Pálauzy, Josep Guinovart, J.M. Moreno Galván, Alexandre Cirici, esposa de Moreno Galván i Josep Piña, 1970. Col·lecció particular. Reproducció de la fotografia: Rafel Bosch

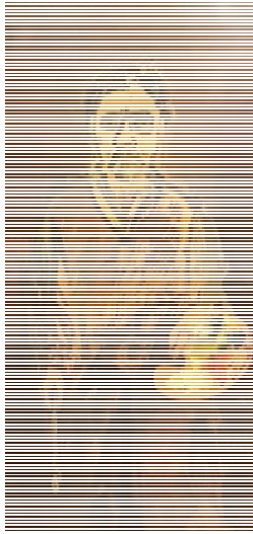
Joan Miró
L'enfance d'Ubu, 1953
Pastel i guaix sobre paper
35 x 50 cm
Col·lecció Fran Daurel

Josep Guinovart
Constel·lar amb la falç, 1993
Tècnica mixta sobre tela
149,5 x 117,5 cm.
Fundació Privada Espai Guinovart
Agramunt

ÀMBIT 5

L'ofici de pintor. L'ofici que més m'agrada

Josep Guinovart
Autoretrat, 1995
Tècnica mixta sobre taula
200 x 101 cm
Col·lecció Joan Prats

“El meu pare era daurador d’imatges i els meus oncles eren pintors de parets, molt vinculats a l’ofici. Vaig viure des d’un inici envoltat de materials, colors, eines i taulons, un fet que ja va originar una inquietud en mi. L’ofici determinava una consciència molt oberta, solidària”.

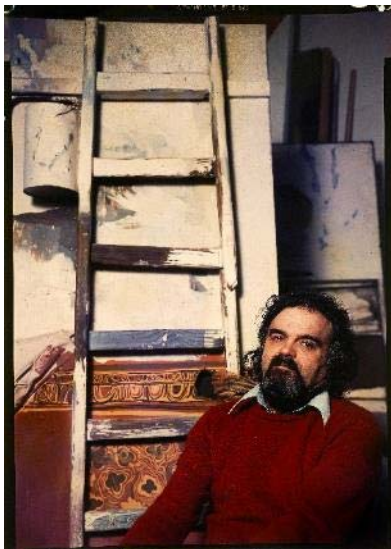
Josep Guinovart. (p. 25 Guinovart Obres del 1948 al 2002. Fundació Caixa Catalunya 2002)

Josep Guinovart
La brotxa bandera, 1970
Tècnica mixta sobre tela
97 x 100 cm
Col·lecció Bassat

“Els elements extrets de la realitat, que es consideren generalment pels seus valors abstractes, mantenen en alguns casos la seva significació originària. Apareixen, juntament amb la figura del mateix artista i amb objectes pintats, en Brotxa Bandera (1970), amb caràcter d’autorretrat. La brotxa com a bandera per a reivindicar aquí la pintura en si i, sobretot, que aquesta sigui capaç d’assolir el caràcter d’arma de lluita. També es reivindica l’ofici inicial de pintor de parets que va tenir Guinovart, amb l’escala de mà i la mena de brotxa, i la seva identificació – especialment significativa en aquells moments socials i polítics – amb la classe obrera.”

José Corredor-Matheos (p. 15 Guinovart Obres del 1948 al 2002. Fundació Caixa Catalunya 2002)

Martí Gasull. Guinovart davant la seva obra Homenatge al pintor de parets del 1964.

Josep Guinovart. Homenatge al pintor de partes. Recreació de la instal·lació que Guinovart va presentar a l'exposició "Variacions volum i matèria" al Palau de la Virreina l'any 1997. Col·lecció particular

ÀMBIT 6

L'entorn: esgrafiats de la memòria

“L'artista ha sentit la necessitat de mirar el món a l'entorn, sense mediació, amb fruïció, amb voluptuositat.”

Bonet JM (“Visita a Josep Guinovart” Madrid: catàleg de l'exposició a la Galeria Juana Mordó, novembre – desembre 1989)

Josep Guinovart
S/T, 1981
Tècnica mixta sobre fusta
93 x 62,5 cm
Col·lecció particular

“La meva primera memòria del blau és el blauet d'ençà que tenia més o menys cinc anys. El taller de pintor de parets de l'avi, pares i oncles, era l'espai dels meus jocs: els colors, les terres, les escales i els taulons, eren còmplices de totes les sensacions i allí aparegué el foc del blau ultramar, del blauet”

Josep Guinovart. Guinovart. Memòria del blau a les Drassanes. Museu Marítim. Sala de les grans naus. 2006

Josep Guinovart
Agramunt II, 1976
Tècnica mixta sobre fusta. 100 x 100 x 28 cm
Col·lecció Fundació Privada Espai Guinovart

Josep Guinovart

Roselles de Sió II, 1979 – 1996

Tècnica mixta sobre fusta

124 x 124 cm

Col·lecció Fundació Privada Espai Guinovart

“No cal insistir en el caràcter de símbol que té el blat, fonamental en tradicions i creences diverses. El blat és generador de vida i símbol de resurrecció, en permetre renovar les collites després de l’enterrament ritual en la sembra. Guinovart, tan compenetrat amb la vida rural d’Agramunt en temps de la infantesa, ha degut sentir el camp i les feines de pagès, a més de pels significats habituals, pels símbols que s’hi poden descobrir.

Que els antics creguessin que, com han expressat Jean Chevalier i Alain Gheerbrant “el blat simbolitza el do de la vida, que solament pot ser un do dels déus”, això es pot sentir intuïtivament, perquè el fet real de la sembra i la germinació constitueix una realitat amb tanta força i significació que no pot passar inadvertida.”

José Corredor-Matheos (p. 25 Guinovart Obres del 1948 al 2002. Fundació Caixa Catalunya 2002)

CRÈDITS

Organització i producció:

Museu d'Art de Girona
(Agència Catalana de Patrimoni Cultural)

Direcció:

Carme Clusellas

Comissariat:

Centre d'Obra Josep Guinovart

Coordinació:

Aurèlia Carbonell

Suport tècnic:

Irene Forts

Disseny gràfic i expositiu:

Cristina Masferrer

Conservació i restauració:

Elena Boix
Ivette Martínez

Muntatge:

Ignasi Arévalo
Elena Boix
Ivette Martínez
Antoni Monturiol
3G Pintors
Deu del Nou
Fusteria Creixans
Vidcus

Transport d'obres d'art:

SIT

Assegurances:

Helvetia

Assessorament lingüístic i traduccions:

Link Traduccions

Difusió i comunicació:

Tramoia Produccions Culturals

Audiovisuals:

Carles Santos, "Gui-no-vart", 2007.
Cantata interpretada per la Coral D'Avui.
Pep Puig Magnètic Films
Documental "Josep Guinovart, l'art en llibertat", 2014. Pep Puig Magnètic Films

Textos:

Raül Garrigasait
Fundació Espai Guinovart Agramunt

Fotografies:

Rafel Bosch
Martí Gasull

© Fons Fotogràfic F.Català-Roca. Arxiu
Històric del Col·legi d'Arquitectes de
Catalunya

© Museu de Lleida: diocesà i comarcal
(Jordi V. Pou)

Prestadors:

Ajuntament de Girona. Col·lecció Rafael i
María Teresa Santos Torroella
Col·lecció Bassat
Fundació Fran Daurel
Col·lecció Fundació Privada Espai
Guinovart Agramunt
Col·lecció Jaume Mercadé
Col·lecció Rosana i Ramón Serrate
Fundació Museu Picasso de Barcelona
Fundació Tharrats d'Art Gràfic, Pineda Mar
Galeria Joan Prats
Museu de la Garrotxa, Olot
Museu de Lleida: diocesà i comarcal
Museu de Pintura Sant Pol de Mar
Museu de Valls
Muxart. Espai d'Art i Creació
Contemporanis (Martorell)

Agraïments:

Celler Marco Abella
Col·lecció Mas Blanch i Jové
Coral D'Avui
Adrià Creus Boix
Família Muxart
Rafa Gutiérrez Pintor
Institució Lletres Catalanes
Marta Mansanet. Fundació Catalunya La
Pedrera
Roser Martínez Joiera Creativa
Museu Nacional d'Art de Catalunya
Pep Puig. Magnetic Films

I totes aquelles persones que han cedit
desinteressadament obres i documents de
la seva col·lecció per a l'exposició.

md'A Museu d'Art de Girona Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Forma part de: **XARXA DE MUSEUS D'ART DE CATALUNYA**

GU'NO VART
10è Aniversari de la seva mort